

nemlig at der altid var evig høj vækst. Men også myndighedernes og hermed også primært Finanstilsynets tilsyn med, om der f.eks. var holdbarhed i den ekspansive pengepolitik, var ikke tilfredsstillende.

Det betyder ikke, at der ikke var advarsels-signaler, men politisk ansvarlige i Danmark og på Færøerne i dette tidsrum, dvs. det daværende landsstyre og den daværende danske regering, valgte at overse disse advarselssignaler. Derfor blev det så meget voldsommere, da illusionen om den færøske økonomi brast, og i efteråret 1992 fik både Sjóvinnubankin og Færøbanken brug for ekstraordinær kapital, men det var altså kun begyndelsen.

Når man læser undersøgelseskommissionens beretning, kan vi jo sagtens se det i bakspejlets lys. Der er vi alle klogere, og det er i dag næsten ikke til at forstå, at det kunne gå så grueligt galt, men det gjorde det altså.

Man kunne f.eks. spørge om, hvorfor man ikke greb ind allerede meget tidligere over for illusionen om den færøske økonomi. Hvorfor valgte man de konstruktioner, man valgte i efteråret 1992? Og dér mener vi altså ikke, at de var hensigtsmæssige, og det uanset hvordan de blev praktiseret efterfølgende.

Hvorfor sørgede den danske regering ikke for at orientere Færøerne rettidigt hele tiden? Hvorfor undersøgte Finansieringsfonden ikke, om aktiebyttet for det færøske landsstyre var en forretningsmæssigt forsvarlig beslutning? Og sådan kunne vi blive ved.

Der er åbenbart i dag, det har der også været tid til, og vi har hørt det andre gange, nogle, som har svært ved ligesom at indrømme, at de har begået fejl. Dertil må man jo sige, at det at indrømme fejl sådan set er den første positive ting for at kunne gå videre.

De pågældende mennesker har givetvis ment, da de traf beslutningen, at de gjorde det rigtige, men kan godt i bakspejlet se, at man kunne have gjort det anderledes. Man kunne have informeret bedre, man kunne have undersøgt sagen bedre, man kunne have truffet bedre beslutninger, og derfor er det, at vi siger i forslaget til vedtagelse, at alt i alt er der tale om en mangelfuld og utilfredsstillende håndtering af sagen.

Som i andre sager er der også i denne sag blevet udpeget skurke, og man kan jo godt ud fra nogle moralske opfattelser udpege skurke, men der er grænser for, hvor langt vi kommer med at diskutere skurke. Det mere afgørende er

nu at få diskuteret, hvorfor det skete, og i hvilket omfang deres handlinger er i overensstemmelse med gældende love og regler.

Aktiebyttet blev foretaget gennem en aftale mellem Den Danske Bank og Finansieringsfonden. Derefter blev den godkendt af regeringen og landsstyret. Heri er der ikke noget forkert. Men hvordan kunne Finansieringsfonden nå frem til, at det var en forsvarlig og rigtig beslutning?

Det fremgår af beretningen, at formanden for Finansieringsfonden handlede ganske suverænt, og at den øvrige bestyrelse stort set var holdt udenfor, men det er også deres ansvar, det er ikke kun hans. Det fremgår også, at landsstyret og regeringen var dårligt orienteret, og dér kan man selvfølgelig sige, at det også er landsstyrets ansvar at sørge for, at de blev bedre orienteret.

I denne forbindelse er det værd at bemærke, at det var lagmanden på Færøerne, der stillede det ubetinget klogeste spørgsmål i dette forløb. Jeg tror, mange i dag har ønsket, at de også havde stillet et lige så klogt spørgsmål.

Man troede altså meget på Den Danske Bank, og man fik ikke undersøgt, om tingene var i orden. I denne forbindelse er det selvfølgelig væsentligt at sige, at Den Danske Bank selvfølgelig har gjort en god forretning, og det er i orden at gøre gode forretninger. Det er simpelt hen, kan man sige, livsnerven i det almindelige kapitalistiske system.

Finansieringsfonden forhandlede jo med Den Danske Bank, men det ville være synd at sige, at der var tale om ligeberettigede parter, og uanset at Den Danske Bank i dag søger at give indtryk af, at den ikke vidste ret meget om situationen i Færøbanken, da den besvarede spørgsmålet om, hvorvidt det var i orden, må man sige, at de må have vidst, at det ikke var i orden. Derfor må man sige, at Den Danske Bank i dag i hvert fald står med et problem i forhold til Færøerne.

Banken har selvfølgelig handlet på den måde, som man gør i et kapitalistisk samfund, men dér er det jo vigtigt at sige, at der også i et kapitalistisk samfund er en moralkodeks. Der er et spørgsmål om, hvordan man opfører sig, og mon ikke Den Danske Bank har overtrådt denne moralkodeks? Men i en retssag, hvor vi er tilhængere af, at den danske regering undersøger denne mulighed, er det jo klart, at det er juraen, der tæller; det er ikke et spørgsmål om moral. Efter vores opfattelse ville det være